

Běh našich inkarnací při střídání mužského a ženského těla

Karel Funk

Podívejme se na reinkarnaci z pohledu, v jakém pohlaví se rodíme. Každý máme od počátku věků stabilně buď ženskou, nebo mužskou duši. Měli bychom si ale vývojem osvojit i to kladné z opačného pólu. Muž by se měl u ženství inspirovat k větší empatii, laskavosti, péči atd., žena by se měla od muže obohatit logickým myšlením, rozhodností jednání a podobně. To lze jen láskou a vzájemným vážením si svého protějšku. Samozřejmě postupně během více inkarnací.

V negativních pólech: muž by neměl být zženštilý, přecitlivělý, titěrný atd. a žena by se neměla přejímáním mužství stávat hrubou, necitlivou, aktivní v některých hrubších činnostech atd. Tyto nižší rysy do nás proudí z opačného pohlaví při nedostatku lásky, jemnosti i logiky úsudku. Od opačného pohlaví tedy můžeme vlivem svého egoismu či nedostatku lásky a inteligence získat jeho rysy v dekadentní podobě: muž pak má místo jemnosti titěrnost, místo péče malichernost, puntičkářství nebo despotii. Žena má místo koncepčního myšlení intrikánství, místo iniciativy klevetnost, místo diskuze hašteřivost.

Na počátku vývoje prý bývalo většinou sedm vtělení v mužském a sedm v ženském těle. Vývoj byl tehdy pomalejší. Poté se tyto počty životů po sobě v jednom pohlaví snižovaly, až může dnes docházet i ke střídání po jedné inkarnaci. Záleží to ale i na karmických propleteních, s kým se potřebujeme zrodit, i na tom, kolik toho ještě máme z rysů druhého pohlaví vstřebat. Trvale ve "svém" pohlaví, tedy bez střídání, se mohou zrozovat pouze nejvýše vyvinutí jedinci, zasvěcenci. Jak se onomu obohacování můžeme učit?

Obohat'me se navzájem

Muž by měl rád pozorovat a alespoň niterně sdílet ženskou jemnost, vkus, pečlivost, trpělivost, mateřství, láskyplnost atd. Měl by mírnit svoji ukvapenost a prudkost. V tom mu může pomáhat milující žena. Žena by si měla uvědomovat a obdivovat mužovu inteligenci, logiku, rozhled, rychlý úsudek, rozhodnost. V tomto vzájemném obdivu a úctě je pak zárodek toho, že až se jedinec zrodí v opačném pohlaví, bude moci tuto podvědomou stopu snáze rozvinout. Bude mu určitou náповědou. Je-li vztah živý, pak by to měly milující dvojice na sobě vzájemně oceňovat, vážit si toho, ba si to i nahlas vzájemně sdělovat. Úcta je vždy základem toho, abychom ono uctívané později vstřebali a osvojili si ho. Proto je úcta v tomto smyslu poznávacím orgánem, zdokonalovací branou.

Samozřejmě, že záleží i na povolání (činnosti, schopnostech) muže, co na jeho práci může žena obdivovat a latentně do sebe ukládat. Je rozdíl mezi mužem inteligenčně či tvořivě pracujícím a řemeslníkem, zemědělcem, rybářem apod. U těch druhých může žena obdivovat či sdílet jejich píli, pracovitost, poctivost, zodpovědnost, trpělivost atd., a i jim může být oporou. Některá žena potřebuje u muže obdivovat to, jiná ono.

Povaha muže se zvláční, harmonizuje, miluje-li ženu láskyplnou, v pravém slova smyslu ženskou. U ženy, vyhraněné studené intelektuálky či vědkyně, zaujaté vedoucí pracovnice apod., pokud je tím až nežensky pohlcena, může muž obdivovat snad tuto její schopnost, ale spíše jaksi zpovzdálí, protože obdivuje v podstatě její mužskou stránku. Ne vždy může takovou ženu jako ženu plně milovat, pokud ona není zároveň žensky jemnou, něžnou atd., a to se mnohdy vylučuje. Zejména u žen řídicích (často pak řádicích) pracovníků. To bývají často právě mužské duše. Bývají často i horšími matkami, mateřství je neoslovuje. Takové neobohatí muže niterně tím, co potřebuje. Obdobně muž se ženskou duší může být sice v domácnosti dobrým spolupracovníkem, je mu to víc vlastní, někdy možná i kamarádem (pokud jsou souhlasné zájmy), ale není oporou v moudrosti, pevnosti, energii atd. Nedrží rodinu pohromadě. Je to spíš kolega v manželství. Pro některou ženu i takové manželství může být školou, aby sama sílila. Ke krásám naplnění a splynutí v tišinách milostného posvátna mají v zásadě větší předpoklady dvojice, kde je každý svou duší ve "správném" těle.

Vidíme tedy, že občas se dá i bez jasnovidu pozorovat, přemýšlet, usuzovat v našem okolí, kdo je v nynější inkarnaci ve "svém" pohlaví (tedy ženská duše v ženském těle, mužská v mužském) a kdo je v těle opačném. A můžeme si to zkoumat i u sebe. Nebojme se toho, poznání vždy pomáhá. Vidíme "ženy – generály", řídicí typy a podobně, to bývají většinou mužské duše. Někdy je to na úkor ženství, cosi se v nich "tluče". Tito muži v ženském těle by se měli učit spíše jemnosti a dalším ženským pozitivním rysům. Často jim bývá nedostupná i ženská něha milostného prožívání. I příliš emancipované ženy a fanatické feministky bývají zpravidla mužské duše. Nepoznaly vlastní ženskost a pak pyšně a agresivně pošlapávají často samu podstatu ženství. Všimněme si názorů a chování extrémních feministek a jasně se nám to objeví. Nelze je pak ani doopravdy jako ženy milovat, povrchnější muž s nimi může sdílet tak ještě sexualitu, a to jen tu hrubou, podřadnou.

Muž má být hlavou rodiny, žena srdcem

Z tohoto pohledu je tedy otázkou, zda je rozumná občasná agitace a snaha razit ženám cestu i do nejnáročnějších vedoucích pozic. Není to jen projevem džentlmenství, ale někdy i nevědomosti. Německé přísloví říká, že muž má být hlavou rodiny, žena jejím srdcem. Z tohoto principu by měla vycházet i povolání pro ženu a pro muže. Proto i snaha strašidelně pilných reformátorů a unifikátorů z Evropské unie stanovovat snad jakési plánované kvóty zastoupení žen ve vysokých pozicích, připomínající socialistické plánované hospodářství, nic nenarovnává, nýbrž křiví. Jedna věc je rovnoprávnost, například platová (bohužel nedosažená) nebo v hlasovacím právu (dosažená), jiná věc je nepřirozené zestejnění, a to i v oblasti druhů práce (například v Sovětském svazu asi devadesát procent nejtěžších stavebních prací oddřely ženy).

Protože vnášíme do svých inkarnací i to nižší, pak jsou mezi námi nejen částečně zhrublé ženy, ale i nemužní, změkčilí muži. Každý jsme poznamenán z opačného pohlaví tím lepším i horším, jde o to, nakolik. Například aktivní smyslné prožívání sexuality ženou bylo získáno v jejích mužských inkarnacích. Na počátku lidstva byly ženy při aktu spojení v jakémsi druhu zvláštního spánku, tedy pasivní. Spojení se dalo jen za účelem početí. Teprve astrálními pozitkářstvími v mužských tělech získalo ženství stejnou marsickou aktivitu a touhu. Dnes už se s tím po tolika inkarnacích většinou nedá nic dělat, chceme to tak, navykli jsme si, ale spojení by mělo být alespoň vyjádřením lásky a harmonie, souladu. Zbytek toho původního, shůry daného rozlišení přístupu k pohlavní aktivitě, zůstal dosud ve střídmější a cudné roli ženy na veřejnosti, při seznamování atd., kdy aktivitu má projevovat muž. Zde můžeme mít

chování v přírodě jako vzor. I to se ale smazává a zejména od dob tzv. sexuální revoluce v šedesátých letech minulého století jsou některé ženy a dívky pyšné na to, jak to zničily.

Naděje na "lepší zítřky"

Celý tento výklad by se dal podat a vyjádřit i s použitím kosmických pratyků Marsu a Venuše a jejich vyšších i nižších daností. V budoucnu bude mít mnohem intenzivnější niterný vliv na obě pohlaví i sféra Slunce. Síla i vliv planet za Saturnem. Ezoterní náboj Slunce nás bude více projasňovat a proteplovat – v osobním zrání i vztahově. Vývoj obou pohlaví povede v daleké budoucnosti k onomu tajně předpovězenému tvoření Logem – Slovem, kdy se nynější způsob plození, řízený oblastí Štíra, transformuje na tvoření Orlem. Nastane tedy plození ve vyšší oktávě vývoje. Tak je to odevždy latentně dáno již v archetypu tohoto dvojznamení Orla, který kdysi "spadl z nebe", ztratil vzlet a vznešenost a stal se zemským plazem – ještěrem či štírem a ten má "na starosti" nynější tělesné spojení. Až bude jeho prožívání vyzvednuto na čistou nebeskou úroveň, budou to kroky k novému oživení pratyku Orla v lidské struktuře. Naše touha bude vyplňována jinak. Pak se v oné daleké budoucnosti postupně vyvine i jiná, řekněme andělštější forma lidského zéterizovaného organismu, kde i nynější pohlavní orgány zaschnou, nebudou zapotřebí - alespoň u vývojově postoupivší části lidstva. To je ovšem představitelné jen pro zasvěcence, ne pro nás obyčejné.